

Brâncușiană

Lavinia Elena Niculicea

Privesc „Coloana Infinitului”
trasând cu privirea
linia dintre viață și moarte,
să văd cât mai departe.

În atelierul gândului neobosit
sculptez din piatra rece a nepăsării
fericirea – „Pasărea măiastră”.

Mă așez la „Masa tăcerii” cu Creatorul,
iar înainte de a frânge cuvintele aburinde,
pâinea cea de toate zilele a poetului,
îmi spun „Rugăciunea”.

La cântatul cocoșilor, „Visul”
„Nou-născut” își reneagă originile
în inima ce n-a deschis niciodată c-un dor
„Poarta sărutului”.
Se aude „The First Cry” al universului.